

*Liels skolotājs – ne tas, kurš
vienkārši nodod
zināšanas saviem skolēniem,
bet tas, kurš modina viņos
interesi par zināšanām un vēl-
mi tās iegūt pastāvīgi.
(M. Dž. Berils)*

*Vēlam, lai ikvienam no mums
būtu gan tālākais un arī
tuvākais mērķis, prasmes un
degsme tā sasniegšanai!
Vēlam, lai labi padarīta darba
un pateicības gaisotne Jūs
apņem svētku dienā!*

Sveicam Skolotāju dienā!

*Jēkabpils novada pašvaldība,
Izglītības un kultūras pārvalde*

Skolotāju dienā – par skolotāju

Turpinot sarunu ciklu ar novada pedagogiem, šajā numurā – intervija ar Rubenes pamatskolas skolotāju Ilonu Kantāni.

„Skolotāja profesija ļauj un pat liek būt jaunam,” sarunas sākumā saka pati Ilona, „Strādājot ar bērniem, jauniešiem, tu nevilšus zini daudz ko vairāk, arī apzināti centies uzzināt, lai varētu sarunāties ar skolēniem. Tu nedrīksti ieslīgt rutīnā, interešu lokam jābūt plašam un domai – kustīgai.”

„Jābrīnās, cik daudz talantu var būt vienam cilvēkam!” – tā skolas direktore Ināra Kantāne, kura, kā allaž, prot lieliski raksturot sava kolektīva pedagogus. Kādi tad ir Ilonas talanti?

„Pirmkārt jau – talants uz mācīšanos, spēja apgūt jaunas lietas, savienot to ar darbu, ģimeni, palielu lauku saimniecību. Ilonai ir pirmsskolas pedagoga vidējā profesionālā izglītība, augstākā izglītība sākumskolas pedagoģijā un maģistra grāds skolvadībā. Vēl viens nopietns talants ir spēja saprasties ar bērniem un kolēģiem, Ilona nekad neies uz konfliktiem, viņai pietiek mīlestības un iecietības ikvienam. Kā tādi speciālie talanti jāatzīmē vizuālā māksla, noformēšana, arī dramatisks kolektīvs jau ilgāku laiku darbojas Ilonas vadībā.”

Visiem daudzajiem talantiem ir rasts pielietojums – Ilona Kantāne pedagoga darbā vada jau 25 gadus. Pirmās darba gaitas uzsāktas bērnudārzā Bebrenē, pēc tam – jau skolā. Jāatzīmē, ka Ilona nozīmīgu laiku posmu – no 1994. līdz 2002. gadam bijusi Kaldabruņas sākumskolas direktore.

„Kaldabruņas skolas laiks manā dzīvē bija īpašs. Darbu uzsāku jauna – man bija 29 gadi, un pats sākums bija ļoti, ļoti grūts – telpas bija briesmīgā stāvoklī, nebija nedz mācību līdzekļu, nedz darbinieku. Braukāju pa ciemu ar riteni, aicināju darbā cilvēkus un bērnus – pieteikties skolā. Kopā ar Rubenu skolas direktori Ināru braucām pirkt materiālus remontam, viņa mani ļoti atbalstīja. Tomēr – savācās bērni, arī ļoti labs kolektīvs, skolā izdevās izveidot mājīgu, siltu gaisotni. Visus svētkus svinējām kopā – uz pasākumiem, izlaidumiem nāca ne tikai bērni un vecāki, bet gan faktiski viss ciemats. Tādu pieredzi nevar iegūt lielā skolā, jo būtībā – strādājām ar visiem iedzīvotājiem, vietējo sabiedrību. Skolas atmosfēru atceros ar patiesu prieku, arī šobrīd ļoti priecājos par to, ka skola ir apdzīvota un jau no paša sākuma piedalos biedrības „Jūdzenszīmes” pa-

Ilona Kantāne.

sākumos. Šķiet, gaisotne ir saglabājusies, iespējams – sirsnība un mājīgums ir Kaldabruņai raksturīga īpašība... 2003. gadā, kad skolu slēdza, darbu turpināju Rubenes pamatskolā.” Stāsta Ilona.

Kas tad ir bijis vieglāk? Būt skolas direktorei vai tomēr skolotājai?

„Kad biju direktore, bieži vien man šķita, ka skolotāja darbs ir daudz vieglāks. Taču, uzsākot to darīt ar pilnu slodzi, šad un tad nācās secināt, ka direktora darbu tomēr pārzināju labāk...”

Tomēr – Ilona ir brīnišķīga skolotāja, to atzīmē itin visi. Šobrīd viņas audzināmā ir 7. klase, un – viņa ir audzinātāja saviem septītajiem jau no pirmās skolas dienas, kas patiešām ir retums. „Pret šīs klases bērniem izjūtu dziļu pieķeršanos, savstarpēju uzticību un mīlestību. Mēs ļoti daudz un atklāti izrunājamies. Ar katru gadu domāju – nu, šogad taču tas beigsies, viņi būs paaugušies un šis sirsnīgās atklātības vairs nebūs. Tomēr – tā joprojām saglabājas, viņi mani uztver kā savējo, arī vislielākie palaidņi. Šī ir tik pilnīga, aktīva klase, pilna ar personībām, man būs ļoti grūti no viņiem šķirties... Jāatzīmē ar klases vecāki – viņi nekad neatsaka palīdzību, mums atkal ir izveidojies labs kolektīvs, varam izrunāties ar visiem, ne tikai ar

labāko skolēnu vecākiem.”

Tomēr – tas laikam gan ir tieši Ilonas nopelns – spēja veidot satīcīgu, mājīgu vidi. Viņa nevilus raisa vēlēšanos uzticēties, sarunāties par svarīgām un mazāk svarīgām lietām, rada palāvību un mieru....

Vēl – raksts noteikti nebūtu pilnīgs, ja netiktu pieminēta Ilonas lielākā aizrautība – māksla. „Jā, tas, šķiet, man ir vistuvākais – glezniecība, grafika, vizuālā māksla vispār. Aizvien gribas izmēģināt un iemācīties kaut

ko jaunu.”

Un, patiešām, tas ir uzskatāmi redzams, jo, strādājot kopā ar Ilonu bērnu radošajās nometnēs, aizrauj un iedvesmo viņas pašas neviltotā interese izmēģināt ikvienu jaunu tehniku, krāsas, atrast skaistāko darbu izvietošanu. Ilona nevis pieskata bērnus, bet gan – pati radoši strādā kopā ar viņiem, un tas rada pilnīgi citas kvalitātes rezultātus...

Ko vēl vēlētos sasniegt? Un ko – novē-

lēt saviem audzēkņiem?

„Nu, tāda piezemētā vēlme būtu – lai pēc iespējas ilgāk varētu strādāt šeit, uz vietas... Vēl – ļoti gribētos papildināt savas zināšanas glezniecībā, floristikā, citos mākslas veidos. Tikai laika tam visam joprojām pietrūkst... Bērniem novēlu – sasniegt to, ko viņi visvairāk vēlas, un – lai veiksmē viņus neapiet ar likumu!”

Ar Ilonu Kantāni sarunājās
Ieva Jātniece

Arī mūsu novadā ir Ekoskola!

Ekoskolu programma ir viens no populārākajiem vides izglītības modeļiem pasaulē. Tā ir ANO Vides programmas un UNESCO sadarbības partnere vides izglītībā, un darbojas kā demokrātisks pamats vides izglītības procesa organizēšanai mācību iestādēs, jo ļauj skolēniem būt aktīviem un pašiem pieņemt lēmumus par vides uzlabošanu skolā un mājās. Pašlaik Ekoskolu programmā ir iesaistītas aptuveni 40 000 skolas 60 pasaules valstīs, piedaloties kopumā 6 miljoniem skolēnu.

Ekoskolu mērķis ir izveidot efektīvu skolas pārvaldes sistēmu, kas sniegtu gan papildus izglītības iespējas jauniešiem, kas saistītas ar mācību saturu, gan veidotu panākumus skolas vides apsaimniekošanā un organizēšanā, veicinot izpratni par vides problēmām un to risināšanas iespējām. Katru gadu ekoskola izvēlas tematu, ar kuru tā pastiprināti strādā visu mācību gadu, meklējot iespējas risināt problēmas un iesaistot tajā pēc iespējas lielāku sabiedrības daļu. Iespējamās tēmas ir atkritumi, enerģija, ūdens, transports, veselīgs dzīvesveids, skolas vide un apkārtnē, mežs, klimata pārmaiņas.

Tās skolas, kas ilgstošā laika posmā spēj demonstrēt izcilas aktivitātes vides jomā, iegūst Zaļā karoga balvu jeb programmas atpazīstamāko elementu. Tās darbojas kā stimuls sekmīgai līdzdalībai programmu aktivitātēs, jo ir starptautiski atzīts, tādējādi

palīdzot skolai iesaistīties dažādos vides projektos un gūt prestižu, savukārt Latvijas Ekoskolas nosaukums un diploms ir nacionāla līmeņa balva skolām, kuras ir ceļā uz Zaļo karogu.

Programmu Latvijā īsteno Vides izglītības fonds, Starptautiskā Vides izglītības fonda (Foundation for Environmental Education – FEE International) dalīborganizācija. Ekoskolu programma ir viena no piecām FEE International globālajām programmām līdztekus Zilā karoga un Zaļās atslēgas ekosertifikācijas programmām, Jauno vides reportieru un Izzini mežu vides izglītības programmām.

Latvijā programmas īstenošana norisinās sadarbībā ar Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministriju, programmas aktivitātes 2011./2012. m. g. atbalsta Latvijas Vides aizsardzības fonds, Sorosa Fonds Latvija un Klimata pārmaiņu finanšu instrumenti.

Piektdien, 30. septembrī, Latvijas Universitātes Lielajā aulā no 11.00 līdz 15.00 notiks Latvijas Ekoskolu apbalvošana, kurā par īpašiem panākumiem ilgtspējīgas attīstības, vides izglītības un vides aizsardzības veicināšanā skolā un tās apkārtnē starptautisko Ekoskolas nosaukumu un Zaļā Karoga

balvu saņems 62 izglītības iestādes, bet 34 iegūs Zaļo diplomu un Latvijas Ekoskolas nosaukumu. Ceremonijas laikā būs iespēja arī uzzināt par skolu veiksmes piemēriem un aktivitātēm, kuras tās īstenoja gada laikā, piedaloties Ekoskolu programmā.

No mūsu novada skolām šai programmā darbojas Dignājas pamatskola. Tās aktivitātes Ekoskolu programmā turpinās jau trešo gadu, skola ir ieguvusi Ekoskolas nosaukumu un Zaļo diplomu. Ekoskolu programmā iesaistījušies skolēni, skolotāji, tehniskais personāls, tiek iesaistīti arī skolēnu vecāki, saņemam atbalstu no Dignājas pagasta pārvaldes. Vides izglītības tēmas tiek iekļautas mācību procesā, skolas pasākumos, cenšamies, lai skolas apkārtnē ir sakopta par prieku sev un apmeklētājiem. Ekoskolas darbu koordinē skolotāja Silvija Krēsliņa.

Skolas, kam ir interese iesaistīties šajā programmā, aicinām griezties pie Daniela Trukšāna – t. 26349865

www.videsfonds.lv

Informāciju sagatavoja
Silvija Krēsliņa

Sadraudzības spēles – seminārs

Bieži vien, ikdienā saskaroties ar dažādām grūtībām, aizmirstam par to, kas mums ir – divas veselās kājas un rokas, laba redze, dzirde, stiprs mugurkauls... Taču – tepat mums blakus ir cilvēki, kuriem daudz kas no tā ir atņemts. Un, neraugoties uz to, viņi dzīvo daudz aktīvāk un pilnvērtīgāk nekā daudzi no tiem, kam visas šīs dārglietas ir – viņi muzicē, veido mākslas darbus, mācās un strādā, un pat – aktīvi sporto, uzvar pasaules čempionātos un apceļo pasauli.

Ar dažiem no šiem cilvēkiem iepazīsimies jau 10. maija seminārā „Mēs varam!” Leimaņu tautas namā. Šoreiz aicinām uz kopīgām sporta spēlēm un

sadraudzības pēcpusdienu:

Sestdien, 8. oktobrī, plkst. 11.00, Ābeļu sporta zālē

Latvijas paralimpiskās komitejas, invalīdu sporta kluba „Optimists” un Jēkabpils novada sporta mīļotāju sadraudzības spēles – seminārs

Pasākuma programmā:

Sacensības šādās disciplīnās – dambrete, šautriņu mešana, zolīte.

Uzvarētāju apbalvošana.

Diskusijas un pieredzes apmaiņa,

nākamo pasākumu plānošana pie kafijas galda.

Dalība pasākumā ir bezmaksas, aicināti visi interesenti – gan sacensību dalībnieki, gan līdzjutēji un vērotāji!

Pasākumu organizējam projekta „Zināšanas un iespējas” ietvaros. 93% no Projekta finansē Eiropas Savienība ar Eiropas Sociālā fonda starpniecību. Apakšaktivitāti administrē Valsts Kanceleja sadarbībā ar Sabiedrības integrācijas fondu.

Atbalsta:

Jēkabpils novada pašvaldība, sporta koordinators Indars Mucenieks;

LR Veselības ministrija, Veselības veicināšanas speciāliste Dzintra Vanaga.

Aizvadītas Saeimas ārkārtas vēlēšanas

Pamatojoties uz 2011. gada 23. jūlija tautas nobalsošanas par 10. Saeimas atlaišanu rezultātiem, 2011. gada 17. septembrī notika 11. Saeimas vēlēšanas.

Tiesības piedalīties 11. Saeimas vēlēšanās bija visiem balsttiesīgajiem Latvijas pilsoņiem, kuri vēlēšanu dienā bija sasnieguši 18 gadu vecumu. Lai nobalsotu, bija nepieciešama derīga Latvijas pilsoņa pase.

Vēlēšanu dienā vēlēšanu iecirkņi vēlētajiem bija atvērti no pulksten 7.00 līdz 20.00. Vienlaikus 124 vēlēšanu iecirkņi visā Latvijā strādāja pagarinātu darba laiku – līdz pulksten 22.00. Jēkabpils novadā tas bija Ābeļu 497. iecirknis.

Kopumā vēlēšanu aktivitāte bija zemāka nekā Latvijā kopumā. Jēkabpils novadā 46,38%, Latvijā – 59,49%. Kā pozitīvu iezīmi var minēt, ka novadā vēlēšanu aktivitāte salīdzinot ar 2010. gada 10. Saeimas vēlēšanām, ir palielinājusies.

Tabulā var aplūkot balsu sadalījumu starp partijām Jēkabpils novadā. Pārliecinoši uzvarēja „Zatlera Reformu partija”. Otrajā

vietā ar trīs balsu pārsvaru pār VIENOTĪBU ierindojās Zaļo un Zemnieku savienība.

Nr.	Saraksti 11. Saeimas vēlēšanām	Derīgo balsu skaits	%
1.	VIENOTĪBA	427	18.70%
2.	Latvijas Sociāldemokrātiskā strādnieku partija	9	0.39%
3.	„Zatlera Reformu partija”	738	32.31%
4.	Kristīgi demokrātiskā savienība	8	0.35%
5.	Šlesera Reformu partija LPP/LC	41	1.80%
6.	Politisko partiju apvienība „Saskaņas Centrs”	197	8.63%
7.	„PCTVL-Par cilvēka tiesībām vienotā Latvijā”	7	0.31%
8.	Nacionālā apvienība „Visu Latvijai!” – „Tēvzemei un Brīvībai/LNNK”	377	16.51%
9.	„Par prezidentālu republiku”	9	0.39%
10.	„Pēdējā partija”	11	0.48%
11.	Zaļo un Zemnieku savienība	430	18.83%
12.	„Tautas kontrole”	6	0.26%
13.	Partija „Brīvība. Brīvs no bailēm, naida un dūsmām”	10	0.44%

Dati no CVK mājas lapas.

Aleksandrs Vitols,
Jēkabpils novada VK priekšsēdētājs

Leimaņu kultūras dzīvē – pārmaiņu posms

Leimaņu Tautas nams un tā apkārtnē ir viena no mūsu novada „skatu kartēm” – autocēļa Birži – Ilūkste malā šī ainava neatstāj vienaldzīgu nevienu garāmbraucēju. Latvju zīmju parks, plaša, vienmēr perfekti sakopta zālāja ieskaits, rosina asociācijas ar mūsu senvēsturi; savukārt fonā izceļas Tautas nama ēka ar spilgti violetu krāsojumu – mūsdienīga un oriģināla. Septembra sākumā papildus krāsas piešķir ikgadējā Ziedu izstāde, kas nu jau kļuvusi tradicionāla. Kopējais iespaids ir kā iemiesots sapnis par Latvijas lauku kultūrvidi, kurā harmoniski apvienojas tradicionālais ar mūsdienīgo, taču – cilvēks, kura ilgstošs darbs, izdoma un entuziasms faktiski ir bijis noteicošais šīs ainas radīšanā, šomēnes darbu Leimaņu Tautas namā pārtrauc. Darba maiņa brīdī, kad, šķiet, sasniegts viss, kas iecerēts, var šķist pārsteidzīgs vai kādas intrigas slēpjošs solis, tādēļ – devos pie Leimaņu Tautas nama saimnieces Initas Porietes uz sarunu par paveikto, izsagūto un nākotnē plānoto.

„Nekādas intrigas tur neslēpjas,” saka Inita. „Protams, neviens darbs nav bez savām grūtībām, taču – ne jau tādēļ mainu nodarbošanos. Faktiski aiziet gatavojos jau no 2007. gada, un šobrīd tas reāli ir noticis – strādāju savā profesijā Jēkabpilī, ziedu salonā „Flora Latvia” par floristi. Darbs ir skaists un mierīgs – ar ziediem un cilvēkiem, tu radi skaistas lietas, pārdod tās, un – pēc darba laika beigām aizslēdz aiz sevis durvis... Kultūras darbā tas nekad nav iespējams. Tavas domas faktiski vienmēr aizņem darbs. Arī reāli – kultūras darbinieks ir kultūras darbinieks 24 stundas diennaktī un septiņas die-

Inita.

nas nedēļā, visi svētki, protams, pāiet tieši darbā.”

Inita Leimaņu Tautas namam veltījusi sešpadsmit darba gadus, arī dzimusi ir šeit, Leimaņos. Pēc daiļdārznieka profesijas apgušanas darba gaitas uzsāktas Zasas parkā, un tad, iepriekšējai Tautas nama vadītājai Anikai Miglānei aizejot bērniņa kopšanas atvaļinājumā, darbu šeit piedāvāts turpināt Initai. Tobrīd aina klubā radikāli atšķīrās no tās, kas redzama šobrīd: „Klubs bija briesmīgā stāvoklī – krāsns apkure, protams, un telpas nebija piekurināmas. Nerunāsim par ūdensvadu, nebija pat akas – pēc ūdens

gāju uz mežniecības aku. Pie tam – visu darīju viena pati – gan krāsns kurināju, gan mazgāju telpas, gan, protams, organizēju pasākumus un piedalījos pašdarbībā. Tobrīd gan šeit katru dienu darbojās arī bibliotēka, tad kurināšanas darbus veicām pārmaiņus. Ziemas laikā pasākumus Leimaņos nebija iespējams rīkot slikti apkurināmo telpu dēļ. Tomēr – organizējām pensionāru balles, jauniešu pasākumus, bērnu svētkus. Bija arī sava pozitīvā puse – piemēram, sākuma gados uz pirmsskolas bērnu svētkiem izsūtīju 130 ielūgumus (arī tos zīmēju un rakstīju pati, ar roku...), šobrīd – tikai 25...” stāsta Inita.

2000. gadā tika izremontēts Mežgales kultūras nams, un tad ziemas sezonā pasākumi notikuši Mežgalē, savukārt, vasarā – Leimaņos. Darbojās vairāki kolektīvi – vidējās paaudzes deju kolektīvs „Deldze”, sieviešu vokālais ansamblis, bērnu vokālie ansambļi „Cālēni” un „Liesmiņas”, jauniešu ansamblis „Flame” un dziedoši radošais ansamblis.

Un kā ar skaisto apkārtni? Varbūt tā bija labiekārtota? „Nē, ap Tautas namu bija aizsargusi pļava, cilvēki tur ganija govis. Tad kopā ar pagasta pārvaldi sākām to labiekārtot – šķūrēt zemi, līdzināt, sēt zālāju. Man bija tik daudz palīgu! Noteikti nevar teikt, ka tas ir tikai mans nopelns – strādāja gan Leimaņu pagasta pārvalde, gan skolnieki, gan vietējie un kaimiņu pagasta zemnieki palīdzēja ar savu tehniku un darbu.”

Pie tam – Inita nav tikai Leimaņu Tautas nama vadītāja, viņas vadībā pagastā darbojas arī aktīva biedrība – „Akācija plus”. Šī ir

viena no pieredzes bagātākajām mūsu novada biedrībām – 2010. gadā nosvinēta jau desmitā jubileja. Latvju Zīmju parka iekārtošana ir tieši biedrības ideja, un, izrādās, tā ir samērā jauna – parka veidošana uzsākta tikai 2007. gadā, sadarbībā ar Leimaņu pagastu un SIA „Monarda” izstrādājot labiekārtošanas projektu. Reālie darbi pie zīmju izveidošanas uzsākti 2008. gadā. Arī šeit ieguldīts daudz entuziasma un saņemts daudz atbalsta – Inita kopā ar draugiem un pagasta uzņēmējiem meklējuši zīmēm piemērotus nokaltušus ozolus apkārtnes mežos, saimniecību īpašnieki palīdzējuši ar tehniku, un rezultātā – Zīmju parks tapis samērā ātrā laikā un, salīdzinot ar rezultātu – tā finansiālās izmaksas ir pārsteidzoši nelielas, galvenais ir paveikts ar entuziasmu, izdomu un brīvprātīgo darbu.

Zīmju parks nav vienīgais „Akācija plus” projekts – kopumā ir ieviesti kādi pieci projekti, veicot remontdarbus Tautas namā un organizējot dažādus pasākumus. „Mēs sadarbojamies ar Lietišķo sieviešu apvienību, Irīnu Pētersoni. Pateicoties viņu atbalstam, jau piecus gadus ir izdevies Leimaņu pagasta bērnu Ziemassvētku laikā aizvest uz Rīgu, uz labdarības pasākumiem „Lido” un „Gov planet” kompleksiem. Protams, šis brauciens tiek ļoti, ļoti gaidīts, un to organizēs arī šogad,” pastāsta Inita.

Un kā būs ar biedrības darbu? Arī tas taču ir ļoti saistīts ar Leimaņiem, ar Tautas namu? „Biedrība turpinās darboties. Iespējams, tai varēšu veltīt vairāk laika, būs jauna iedvesma, jaunas aktivitātes... Taču – neko neapsolu. Viss atkarīgs no noskaņojuma un apstākļiem. Šobrīd vēlos sakārtot savu mājas, personīgo dzīvi, vairāk pievērsties sev un savām interesēm, kas visu šo aktīvo laiku aizvien palikušas novārtā... Ja būs enerģija un laiks – darīšu, taču sevi piespiest vairs nevēlos, ir jāatvēr laiks arī tam, lai „uzpildītos”, bagātinātos pati.”

Un ko novēlētu sava darba „mantiniekam”?

„Saka, ka kultūras darbiniekam jābūt „pozitīvi trākam”, ar idejām bagātam – tam es pilnībā piekrišu, bez tā nav iespējams strādāt! Vēl – jāprot daudzi un dažādi darbiņi: gan naglu iedzīt, gan šūt, gan noformēt, gan rēķināt un organizēt, noformēt dokumentus un risināt saimnieciskos jautājumus – jo arī skaisti izremontētajās telpās saimniecisko

problēmu vēl ir pietiekami daudz, un apkārtnē prasa regulāru darbu pie tās uzturēšanas. Īpaši nekādu padoto jau arī nav, strādājam ar bezdarbnieku palīdzību. No sirds novēlu – kādu stabilu tehniskā darbinieka štata vietu, lai būtu cilvēks, ar ko regulāri var sastrādāties, tad arī attieksme ir citāda. Vēl – man šķiet, ka kultūras darbu ļoti atvieglotu tas, ja pašdarbībā aktīvu dalību ņemtu gan pagastu pārvalžu, gan novada administrācijas darbinieki. Saprota, ka šiem cilvēkiem ir liela noslodze, taču – izpratni un savstarpējo komunikāciju tas noteikti uzlabotu. Protams, novēlu daudz jaunu ideju, darba prieku un veiksmi šīs vietas uzturēšanā un attīstībā! Vēl – noteikti gribu pateikties visiem, kuri man šo gadu laikā palīdzējuši: Leimaņu pagasta darbiniekiem, Bērzgala pamatskolas kolektī-

vam, pašdarbības kolektīvu vadītājiem, pašdarbniekiem par pašreizējā darbu un idejām, visiem labvēļiem, kas gan finansiāli, gan materiāli atbalstīja kultūras dzīvi un zīmju parka izveidi un visiem pagasta cilvēkiem par kultūras pasākumu apmeklēšanu.

Visiem novēlu iemācīties novērtēt mazos un siltos brīžus, kas liek mūsu sejās atplaukt smaidam un sirdij notrīcēt laimē!

Arī kopumā – Leimaņu Tautas namam var novēlēt tikai iegūt jaunus, spilgtus vaibstus „skatu kartē”, gaišu noskaņojumu un sirsnīgu atbalstu no iedzīvotājiem un viesiem!

Kādā no nākamajiem „Ļaudis un darbi” numuriem – noteikti būs saruna ar šī darba turpinātāju **Gintu Audzīti**.

Darbu uzsācis Jēkabpils novada koris

Ar ziediem rokās un smaidu sejās 20. septembra vakarā uz Zasas kultūras namu devās jaunie dziedātāji, lai apvienotos kopīgā kolektīvā – kori. Ar dziedātājiem kopā bija ieradušies arī novada kultūras darbinieki, novada domes priekšsēdētājs Edvīns Menķis un kora vadītāja un diriģente Santa Kasparsone.

Saveicinoties un iepazīstoties, Zasas kultūras nama vadītāja Anita Ķikute uzrunāja visus dalībniekus. Notika reģistrēšanās,

tika pārbaudītas balsis. Laba vēlējums novada jaunajam kolektīvam teica Edvīns Menķis.

Ar dziesmu „Pūt vējiņi” sākās kora darbība Jēkabpils novadā. Šajā vēsturiskajā kora dibināšanas vakarā tika izdziedātas daudzas dziesmas, arī tautasdziesmas...

Kori apvienojušies 52 dziedātāji no Zasas, Rubeņu, Dunavas, Ābeļu, Kalna un Leimaņu pagastiem.

Ir brīnīšķīgi, ka dziesmas spēks var

vienot, ka visi kopā varam kalpot šim cildenajam spēkam.

Kora mēģinājumi notiks katru otrdienu Zasas kultūras namā plkst. 19.00

Autobusi kursēs pa maršrutiem:

plkst. 18.00 Sudrabkalns–Dunava–Rubeņi–Slate–Zasa

plkst. 18.00 Brodi–Jēkabpils–Birži–Dubulti–Kalna pagasts–Leimaņi–Zasa

Domas, darbi, viedokļi – trīs tēmas par labdarību

Rudens iestājas gan ar ražas laiku, gan ar pārdomas ražošanu noskaņojumu – ir pilnas debesis ar gājputnu kāšiem, pagrabi – ar vasaras ražu, un, jādūmā, ka arī dvēsele pilna ar gandarījumu par paveikto un piedzīvoto. Šī vasara un, it īpaši, septembra mēnesis, mūsu novadā krāsojas ne tikai rudens zeltainuma, bet arī vairāku dažāda mēroga labdarības akciju krāsās. Tas mudināja šo tēmu aplūkot plašāk – ne tikai saņemt un sadalīt dāvinājumus, bet arī – noskaidrot cilvēku viedokļus par šādām akcijām, viņu līdzdalības pakāpi un attieksmi gan pret devējiem, gan saņēmējiem.

Kopā ar novada Sociālā dienesta vadītāju Ritmu Rubinu sagatavojām jautājumus, un diskusijas par šo tēmu noritēja visā novada teritorijā – ar iedzīvotājiem diskutēja sociālie darbinieki, skolās notika audzināšanas stundas par šo tēmu, tika noskaidroti arī biedrību darbinieku viedokļi.

Kā plašākā labdarības akcija jāatzīmē nu jau ikgadējie dāvinājumi no Minhenes lidostas atbalsta biedrības, kuru iniciators un galvenais organizators ir Zāses dzimnava ģimnāzijs Hārdijs Kortmans. Vasaras sākumā novadu sasniedza sūtījums ar mēbeļiem, apģērbiem, sadzīves priekšmetiem, ko saņēma gan iedzīvotāji, gan iestādes un nevalstiskās organizācijas. Augusta beigās sūtījumā tika piegādātas 330 jaunas, ļoti labas kvalitātes, speciāli ražotajam pasūtītas skolas somas ar Minhenes lidostas logo. Tās saņēma Jēkabpils novada bērni no Ābeļu pamatskolas, Bērzgala pamatskolas, Dignājas pamatskolas, Dunavas pamatskolas, Rubenes pamatskolas, Zāses vidusskolas, Biržu pamatskolas, Biržu internātskolas, Antūžu internātpamatskolas. Pirmskolas vecuma bērni, kuri gatavojas uzsākt skolas gaitas un apmeklēt sagatavošanas klases, kā arī bērnu attīstības un rotaļu centru Ābeļos un Zāsā, kā arī „Ģimenes atbalsta un krīzes centrs” saņēma piecas lielas, skaistas rotaļu mašīnas, uz kurām bērniem iespējams sēdēt un pašiem stūrēt. Kopā ar somām saņēmām arī Hārdija un citu akcijas organizētāju apsveikumus un laba vēlējumus. Skolas somas uz mūsu novadu ceļu jau otro gadu, un šogad no cilvēkiem bija dzirdami arī iebildumi: „Nu, varēja jau pateikt, ka tās somas būs, citādi nebūtu naudu tērējuši iegādei!”, vai arī „Kā tad viņi tās somas atšķirs, tagad visiem vienādas!”. Tie, protams, ir ļoti, ļoti reti izņēmumi, tomēr – tā ir zīme, ka pie dāvanām sākam pierast, un to, kas ir izņēmums, kādu konkrētu cilvēku liels entuziasms un sirdsprieks, uzskatīt par pašsaprotamu... Tas arī viens no diskusijas iemesliem.

Pārdomās par šo tēmu dalās Jēkabpils novada sociālā dienesta darbiniece ģime-nēm ar bērniem Danuta Kiopa:

„Labdarība ir darīt labu. Labu citiem

un labu sev. Un pateikties Visuvarētājam (tā Gaiziņa puses bitenieks Krūmiņtēvs godāja Radītāju), lai mans labais darbs attiecībā pret citiem būtu labs arī labuma saņēmējam. Tā ir ļoti trausla robeža. Izdāriet kaut ko bērnu vietā trīs dienas pēc kārtas un ceturtajā viņš teiks, ka tas vairs nav viņa darbs. Tāda ir cilvēka daba. Un vēl cilvēka dabā ir ņemt, kad ir ko ņemt – bez izšķirības – der vai nē, vajag vai nē. Cilvēka dabā ir arī izmest ārā to, kas pašam lieks vai nederīgs. Daļai no mums izmest ārā vēl labas mantas ir grūti un mēs esam atraduši labu risinājumu – sociālajā dienestā iespējams atdot tās mantas, kuras ir labā stāvoklī, tomēr pašiem kļuvušas liekas. Paldies

katram, kurš dāvājis saviem līdzcilvēkiem siltumu aukstā laikā un skaistumu pelēkā ikdienā! Tie esam mēs paši, kuri jau palīdzam viens otram.

Šie cilvēka dabas vērojumi gūti sociālā darba praksē, vērojot ilggadējus sociālā darba klientus. Viņiem ir grūtības adekvāti novērtēt labdarības dāvinājumu, jo viņi to saņem un uztver kā sev pienākošos. Tas degradē mūsu sabiedrību.

Tai pašā laikā ir situācijas, un es pati esmu tādā bijusi, kad palīdzība no malas ir vienīgais glābiņš. Tomēr zinu, ka daļa līdzcilvēku, kuriem atbalsts būtu nozīmīgs, nekad

neapmeklēs šos masu izdales pasākumus. Uz tiem pārsvarā nāk ļaudis, kuri jau uzskata, ka viņiem pienākas. Tāpēc paužu pārliecību, ka dāvinājums būtu saņemams sociālajā dienestā un atbilstoši vajadzībām – bez steigas, piemērot un izvēloties sev tiešām noderīgas mantas – piešķirams cilvēkiem, kuriem atbalsts vajadzīgs un iet labumā, tādejādi pilnībā sasniedzot labdarības mērķi.

Varbūt ir pienācis laiks labdarības dāvinājuma saņēmējus virzīt darbībai. Iedodot otru mūžu atsūtītajām, bet savu īpašnieku neatradušām lietām mēs varam tās pārvērst par lupatu deķiem, gultu pārklājumiem, somām. Vai tāds var būt mūsu novada labdarības sūtījums uz kādu citu zemi, kur cilvēkiem klājas grūti?

Savukārt, Dunavas pagasta sociālā dienesta darbiniece darbam ar ģimeni un bērniem Elita Krīvāne, kura pati audzina 4 bērnus, iedzīvotāju viedokļus apkopojusi anketas formātā:

1) Kādas ir Jūsu domas par labdarību, vai atbalstāt labdarības akcijas?	Gan pieaugušie, gan bērni atbalsta labdarību. ...esmu ļoti priecīga par skolas piederumiem, ...vienmēr ir kāds, kuram nepieciešama palīdzība. Un var pienākt brīdis, kad pašiem tā var būt vajadzīga. ...pašlaik tā ir nepieciešama, sevišķi ģimenēm ar bērniem.
2) Vai pats esat piedalījies, vai ir doma piedalīties?	Daudzi ir zvanījuši pa ziedojumu tālruniem. Bērni ir gatavojuši Ziemassvētku apsveikumus veciem, vientuļiem cilvēkiem. Daži ir devuši mantas. Viena atbilde skanēja; neesmu piedalījies un nav doma...
3) Kāds ir labākais atbalsta sniegšanas veids cilvēkiem?	Biežāk atbilde bija – mantiski nevis materiāli. Naudu var dot tikai konkrētam mērķim, jo ne visās ģimenēs ar to māk apieties. ...palīdzēt konkrēti, kas nepieciešams, ...palīdzēt ar darbiem.
4) Kā Jūs domājat, kāpēc Hardijs Kortmans atbalsta mūsu novada ģimenes ar bērniem?	...jo viņš redz, kādās grūtībās dzīvo ģimenes. ...apzinās, ka bērni ir Latvijas nākotne. ...viņam ir īpašums mūsu novadā, tāpēc tieši mums. ...lai ģimenēm būtu vieglāk.
5) Vai Jūsu ģimenei, skolai šī palīdzība ir nozīmīga?	Lielākā daļa atbildēja, ka ļoti nozīmīga. Sevišķi paldies par grāmatām skolai, kuras derēs daudzus gadus. Bērni, kuri nesaņēma dāvinājumus, atbildēja, ka palīdzība neko viņu ģimenei nedevis. (Ir maza atšķirība starp trūcīgajiem un pārējiem bērniem. Bērni nesaprot, kāpēc citiem dod tāpat, bet citiem jāpelnā pašiem – E. Krīvānes piebilde.)
6) Vēlējums labdarības akcijas rīkotājiem, atbalstītājiem, sponsoriem?	Liels paldies. Tā turpināt! Lai laba veselība, prieks un gandarījums. Lai pietiek entuziasma palīdzēt vēl vairāk ģimenēm šajos grūtajos laikos. Labais vienmēr atalgojas ar labo! Tikai otram dodot var rast sirdsmieru un laimi! Vielen Danken! Wir sind sehr gute Freunde!

Rubenes pamatskolā labdarības tēma izrunāta ar skolēniem audzināšanas stundās, diskusijas notikušas arī pedagogu kolektīvā. Par viedokļiem sarunājamies rudenīgā pēcpusdienā skolotāju istabā:

„Vārds „labdarība” ir saliktenis – no „labi darbi”. Neapšaubāmi, rūpes par kādu un dāvināšana ir ļabi darbi. Tomēr – iezīmējas jau arī ēnas puses, šķiet, ja tik ļoti jāatskaitās, tātad – mums neuzticās... Iespējams, dāvinātājiem ir bijusi iepriekšēja negatīva pieredze. Bērni šo aspektu tā neuztver, viņiem, protams, dāvanas ļoti patīk. Tomēr nevar neatzīmēt, ka skolotājiem tā ir papildus slodze – ir ļoti svarīgi sadalīt dāvinājumu tā, lai nevienu skolnieciņu neaizvainotu, lai visi saprastu, kam un kādēļ šī dāvana tiek, un kādēļ kāds paliek tukšām

rociņām.... Vai ar labdarību nodarbojamies? Jā, katru dienu, praktiski! Ļoti bieži skolotāji par savu naudu pērk mācību līdzekļus, jo bērniem to nav, un tas paralizē mācību darbu. Jāsaka, ka ne vienmēr skolai nepieciešamās lietas nav sagādātas tikai naudas trūkuma dēļ, daudzreiz pie vainas ir tikai vecāku nolaidība un apziņa – gan jau visu iedos! Tā arī veidojas šīs labdarības ēnas puses. Palīdzība jāsniedz individuāli, šīs publiskās apģērbu sadales akcijas tomēr cilvēkus pazemo, ir pietiekoši daudz tādu, kas to izjūt. Mēs, latvieši, tomēr esam lepnī cilvēki! Un, paldies Dievam, vairums no mums daudz labprātāk dod, nevis saņem. Tādēļ visās labdarības akcijās ļoti svarīga ir smalkjūtība, ētika; ir jāprot palīdzēt tā, lai cilvēku nepazemotu, un, vienlaikus – lai

nepieradinātu augt tikai par saņēmēju..

Attiecībā uz somām – tās bija ļoti kvalitatīvas, bērniem patika, un ģimenēm, kurās ir vairāki skolnieki, tas ir ļoti nozīmīgs atbalsts. Par to, ka somas vienādas – nu, nevajag būt tik negatīvi noskaņotiem! Bērni gan par to īpaši neuztraucās, jau pirmajās dienās parādījās asprātīgas atšķirības zīmes – atstarotāji, uzraksti, piekariņi. Par citiem atbalsta veidiem – domājam, ka skolēniem ļoti ļoti būtu dāvināt dāvanu kartes kancelejas preču un grāmatu iegādei. Savukārt, skolai kā iestādei – racionālākais dāvinājums tomēr ir naudas izteiksmē – tad varam iegādāties to, kas patiešām ir nepieciešams, un tādas lietas, kas iederas skolas interjerā. Bez šaubām, arī dāvinātās mēbeles ir ļoti noderīgas.”

Ar bieži vien neveiklu bērna rociņu aizpildītas anketas saņemtas no Bērzgala pamatskolas – taču, neviena no tām nav pavisma, visi ir domājuši un, šķiet, atbildējuši patiesi. Arī lielais vairums Bērzgala pamatskolas skolēnu gan atbalsta, gan arī paši ir piedalījušies labdarības akcijās – zvanot pa ziedojumu tālruniem, metot naudiņu lielveikalu ziedojumu kastītēs. Viens no pārdomas raisošākajiem jautājumiem bija – „Kā Jūs domājat, kāpēc Hārdijs Kortmans atbalsta mūsu novada ģimenes ar bērniem?”, gan īpašu uzsvāru neliekojot tieši uz Kortmana kunga personību, jo ne jau viņš vienīgais ir strādājis pie šī ziedojuma, bet gan – uz to, kas un kādēļ mudina cilvēkus darīt labu, pie tam – svešas, tālas valsts iedzīvotājiem. Arī atbildes skan dažādi: „Labsirdīgs cilvēks, kam gribas kādam palīdzēt. Un tāpēc, ka ir bagāts.” „Jo viņš vēlas palīdzēt citiem sajūst to mīlestību un atbalstu, ko dažreiz mēs nevaram dot.” „Domāju, ka viņš pats ir kādreiz nonācis nelaimē un saņēmis palīdzību, tāpēc arī palīdz citiem”.

Pie šīs pēdējās atbildes gribas apstāties, jo, kā stāsta Hārdija Kortmana kunga tulkotāja un „Latvijas mamma” Silvija Raģele, Hārdijs pusaudzā gados tiešām ir pārcietis smagu, pēc medicīnu uzskatiem – nedziedināmu slimību. Un saņēmis palīdzību... Jaunībā kādu nakti, jūtot, ka nākamā diena, visticamāk, nepienāks, puisis to ir pavadījis sarunās ar Dievu, sakot, ka viņš ir gatavs aiziet, taču – pēc viņa ļoti sēros mātē, tēvs, brālis. Lūdzot, lai viņam atļauj vēl dzīvot, Hārdijs apsolījis visu turpmāko dzīvi darīt cilvēkiem labu... Un solījums tiek pildīts – šī labdarības akcija nav beigusies, jau šobrīd Hārdijs kopā ar saviem palīgiem komplektē jaunu palīdzības sūtījumu, kas Jēkabpils novadā tiks nogādāts nākamā gada pavasarī.

Kādēļ viņš palīdz tieši Latvijai? „Latvija priekš manis ir gabaliņš dzimtenes.” Saka pats Hārdijs. Jā, šeit ir viņa dzimtas saknes – vecāmāte līdz otrā pasaules kara sākumam ilgi dzīvojusi Rīgā un arī mazdēlam spējusi nodot daļu no savas mīlestības pret šo zemi. Viņa darbu Latvijas labā novērtējis arī Latvijas Republikas vēstnieks Vācijā, uzaicinot uz pieņemšanu 18. novembra svinībās, kā arī sīdrot praktisku atbalstu palīdzības transporta organizēšanā. Vēl – Kortmana kungs ir Zāses ūdensdzirnavu īpašnieks, un šai objektā jau vairākus gadus pakāpeniski tiek veikti sakopšanas un atjaunošanas darbi. Taču – objekta patiesā atdzimšana vēl ir tikai ieceru līmenī, jo tam nepieciešami lieli līdzekļi, un – tiek meklēti ieinteresēti investori. Jautāts par dzirnavu attīstības iecerēm, to īpašnieks ir gan aizrautīgs, gan, vienlaikus, nedaudz skumjš – šai vēsturiskajā ēkā ir plānots izveidot muzeju, hallē – izstāžu zāli, pagrabtelpas būtu piemērotas frizieru salonam un nelielai beķerejai; savukārt, āra teritorijā pie dzirnavu dīķa iecerētos romantisks kafijas dārzs. Otrā stāva telpas tiktu atvēlētas viesnīcas istabām. Un, neraugoties uz to, ka līdzekļu un darbaroku šobrīd ļoti trūkst, īpašnieks ir pārliecināts, ka sapni izdosies īstenot.

Kortmana kungs nav vienīgais mūsu no-

vada labvēlis. Septembra vidū ir saņemts vēl viens nozīmīgs dāvinājums – un arī no Vācijas. Šī dāvana atceļojusi no mūsu sadarbības pašvaldības Parhimas, un tie ir 28 velosipēdi, ko Latvijā nogādāja Pēteris un Edda Šulci. Šulcu ģimenei un Parhimas pašvaldībai senī draudzības sakari ir izveidojušies ar Rubenes pagastu – Eddas kundze, būdama vēsturniece, savulaik noskaidroja, ka apdzīvota vieta Slate atrodama gan Vācijā, gan Latvijā – Rubenes pagastā. Tā arī uzsākusies sadarbība un vēlāk – cieša draudzība. Viesi no šīs pašvaldības pie mums pabijuši jau vairākkārt. Un šovasar, jūnija sākumā viesojoties Latvijā, Pēterim Šulcam uzkrītoši licies tas, ka tik daudz cilvēku staigā kājām, kaut gan – attālumam ir pietiekami lieli, un to pārvarēšanai daudz piemērotāks būtu velosipēds. Tā nu, atgriežoties dzimtenē, Šulca kungs savā pašvaldībā izvietojis sludinājumus ar lūgumu ziedot lietotus velosipēdus. Atsaucība bijusi gana liela, un faktiski visu vasaru Pēteris pavadījis, šos velosipēdus remontējot un savedot darba kārtībā. Naudisku ziedojumu rezerves daļu iegādei bijis ļoti nedaudz, tās pārsvārā pirktas par paša līdzekļiem, palīdzējusi arī pašvaldība. Kopā ar kundzi Eddu 28 salabotos velosipēdus arī nogādājis Latvijā. Taču – tieši pārvaļadāšanas problēmas ir vissmagākās, jo abas sadraudzības pašvaldības šķir ap 1300 km liels attālums, tādēļ par nākamās velosipēdu daļas transportu jādoma mums pašiem. Jau atvestos velosipēdus saņēms Rubenes pagasta daudz bērnu ģimenes, kā arī novada sociālie darbinieki un cilvēki, kas veic sociālā aprūpētāja darbu vai arī vienkārši sniedz palīdzību gados vecākiem un slimiem cilvēkiem.

Bez šaubām – arī šī dāvinājuma visiem gribētājiem nepietiks. Ne jau pie katrām durvīm atbripos Vācijā sagādāts un Pēteris Šulca pašrocīgi atremontēts velosipēds. Tomēr – ļoti gribas atgādināt gan saņēmējiem, gan tiem, kuriem šķitīs, ka viņiem tas pienācās vairāk – padomājet par iemesliem, kas lika sirmam vācu kungam nevis baudīt vasaru, laikrakstus vai televīziju un savu godīgi nopelnīto pensiju izlietot savām vajadzībām, bet gan – sēdēt pagalmā, labojot mums domātus velosipēdus. Un pēc tam – uzņemties garo un grūto ceļu uz Latviju. Neaizmirsīsim viņam pateikt paldies, varbūt – papulēsīsimies uzrakstīt pāris teikumus viņa dzimtajā valodā. Tas ir tik pat ļoti vajadzīgs kā dāvinātāja sirdspriekam, tā mūsu dvēseles skaidrībai. Un, varbūt – paskatīsimies savos šķūņīšos. Varbūt tur atrodams kāds velosipēds, kas pēc neliela remonta sagādātu daudz prieka kaimiņu bēr-

niem vai kādam vientuļam cilvēkam?

Par saņēmēju attieksmi runā arī Hārdijs Kortmans: „Vislielākā pateicība ir mirdzums cilvēku acīs, un tas, Latvijā ir. Cilvēki šeit ir ļoti sirsnīgi, atsaucīgi, labestīgi – faktiski, esmu iemīļējis Latvijas cilvēkos un dabā. Ir tikai viena lieta, kas skumdina – šo piecu gadu laikā esmu sapratis, ka arī Latvijā uz vietas ir daudz cilvēku, kuri varētu palīdzēt citiem, taču – to nedara. Neredz, vai izliekas neredzam, ka līdz cilvēkiem klājas grūti. Vācijā labdarībā iesaistās ne jau tikai turīgi cilvēki, tā ir goda lieta, mēs esam ļoti lepnī par iespēju kādam palīdzēt. Domāju, ka Latvijas sabiedrībai tas vēl priekšā...”

Par labdarības akcijām un atbalstu cilvēkiem Sociālā dienesta vadītāja Ritma Rubina saka tā: „Atbalsts tomēr pamatā ir domāts cilvēkiem, kuri nespēj paši par sevi parūpēties pietiekamā apjomā – bērniem, veciem, slimiem cilvēkiem. Mums vajadzētu saprast, ka palīdzība ir vajadzīga, lai pārvarētu nādu grūtu situāciju, krīzi. Tā nav ikdienas kārda – darbaspējīgam cilvēkam palauties uz labdarību un pabalstiem. Ikvienam no mums ir jādomā, kā palīdzēt pašiem sev un līdzcīvēkiem. Šādas akcijas, neapšaubāmi, ir brīnšķīgas – gan materiālās palīdzības veidā, gan arī tādā nozīmē, ka tās mums liek domāt – cik daudz mēs, cilvēki, varam. Un ne jau vienmēr jābūt bagātam, lai palīdzētu otram, ne jau tas ir noteicošais”.

Patiesām, ne jau materiālās eksistences līmenis kādā konkrētā dzīves periodā ir par pamatu tam, lai vēlētos un varētu sniegt, nevis tikai saņemt palīdzību. Un šīs tēmas trešais stāsts ir par labdarības akciju, kas notikusi ar mūsu pašu cilvēku spēkiem. Un – izsaukusi ne tās patīkamākās atskaņas...

Notikums risinājies Rubenes pagastā, kad kāds iedzīvotājs, pamanot, ka „simts latu stipendiāti” viņu vadītājas Ināras Preitāgas vadībā darba laikā piedalās kartupeļu talkā, izšķīries par dusmīgu zvanu uz laikrakstu „Brīvā Daugava”. Protams, laikraksts pieņem iedzīvotāju zvanus, noskaidro viedokļus, publicē.... un atskaņas gaisā virmo vēl gana ilgi.

Tomēr – kāda tad ir šī situācija? Un kā vispār strādā, veido kolektīvu, atbalsta viens otru cilvēki, kuriem šobrīd darbs „stipendiātu programmā” ir dzīves īstenība? Rubenes pagastā darba lauks ir plašs, stāsta Ināra Preitāga, un vēlā piektdienas pēcpusdienā satiktās darbinieces viņai piebalso: „Mūsu pārziņā ir parks, septiņas pagasta kapsētas, ceļmalas, šovasar sakopjam arī Kaldabruņas pilskalnu. Būtibā – sakopjam visas pagasta publiskās vietas, daudz kur ejam palīgā. Ja klubā ir kādi pasākumi, strādājam arī sestdienās un svētdienās. Nu nav tā, ka cilvēki šeit atnāk un „stiepj laiku”! Piemēram, vasaras karstumā, kad strādājām pie malkas, meitenes nāca uz darbu pirms sešiem rītā, jo dienā nevarēja pastrādāt. Ja laiku velk, tad taču tā nerīkojas!” Jāatzīmē, ka Rubeņu dāmas ir ļoti aktīvas un talantīgas – regulāri piedalās Novada svētkos, Saimnieku un saimnieču dienā, demonstrējot savas prasmes. Šeit tiek uzturēta arī kolektīva gaisotne – parka namiņā, kur darbinieki pulcējas, regulāri tiek rīkotas nelielas izstādes, tiek svinētas arī vārda un dzimšanas dienas, jo arī šis taču ir darba kolektīvs. „Nepatīk, ka uz mums skatās kā uz kādu zemāku kārtu,” tā saka viena no darbiniecēm, „Drīz jau cilvēki pārstās sakopt savu tuvinieku kapus vai savu durvju priekšu noslaucīt, jo uzskatīs, ka viss ir jāizdara „simtniekiem”! Neesam taču mēs nekādas citas šķiras cilvēki, darba vietu ir maz, ikviens var

nonākt mūsu pulkā. Protams, tāpat kā visi, mēs arī sarunājamies, par dzīvi spriežam. Vai tad ir tādas vietas, kur to nedara?” „Noteikti uzraksti, ka priekšniece mums ir laba, bet prasīga gan! Nav tā, ka viņa mūs izlaiž! Padaram daudz, un arī darba kvalitāte tiek prasīta,” piebalso otra.

Un kā ar konkrēto gadījumu – kartupeļu talku? Izrādās, šī patiešām ir vistīrākā veida labdarības akcija – viena no kolektīva dāmām augusta mēnesī smagi saslimusi, noteikta invaliditāte. Arī viņas dzīvesbiedrs ir invalīds. Dārzs iekopts, taču novākt ražu – nav spēka. Un – savējie gājuši palīgā. Sarunājuši traktoristu, kas atar vagas, arī traktoristam vajadzīgo summu savākuši no tām pašām „stipendijām”, nevis no palielām darba algām vai biznesa ieņēmumiem. Labdarība praksē. Lai palīdzētu līdzcilvēkam ar to, kas mums ir – čaklām un veselām rokām. Jā, protams, var norādīt, ka talkai būtu piemērotāka brīvdiena, nevis darba laiks, un tam ir jāpiekrīt. Taču – vajadzības gadījumā šie cilvēki strādā arī ārpus darba laika, bet tas, iespējams, ir mazāk pamanāms...

Kā tad notiek citos pagastos? Piemēram, Dignājas pagasta pārvaldnieks Jānis Raubiška stāsta: „Simts latu stipendiāti mūsu pagastā regulāri iet palīgā gados vecākiem cilvēkiem, kuri nespēj vairs paši sagatavot malku. Tas ir likumīgi atļauts, un tādā veidā pagasts palīdz saviem iedzīvotājiem. Protams, tiek veikti arī visi teritorijas sakopšanas darbi – gan kapsētas, gan citas pašvaldības teritorijas. Patiesībā, pat nezinu, kā mēs tiktu galā ar šiem pienākumiem, ja nebūtu „stipendiātu”! Kā jau visur, arī starp viņiem ir dažādi cilvēki, taču pietiekami daudz tādu, kuri strādā godprātīgi un prasmīgi. Sliktā attieksme no citiem pagasta iedzīvotājiem? Nu, neesmu gan dzirdējis neko tādu. Šķiet, visi apzi-

nās, ka viņi dara vajadzīgu, svarīgu darbu. Un, patiešām – ikviens taču var tur nonākt, tas nav nekas pazemojošs vai nosodāms – situācija taču pie mums ir tāda, ka darba vietu trūkst!”

Tādi, lūk, vietējie stāsti par labiem darbiem – citviet uz tiem raugās ar aizdomām, citviet – tā ir ikdiena. Visu jau nosaka cilvēku attieksme, savstarpējās attiecības. Un attiecībās, kur kāda sabiedrības grupa tiek uzskatīta par „zemāku”, nosodāmu vai aizdomīgu, parasti neviena iesaistītā puse nav bez vainas – no abām ir nepieciešams vairāk izpratnes, pretimnākšanas, lab – vēlēbas un lab – darības.

Apkopoja – Ieva Jātniece

Nodibinājums „Mārtiņa Fonds” ir saņēmis piedāvājumu no mobilā veselības aprūpes centra

Viņi piedāvā atbraukt uz rehabilitācijas centru „Dūjas” un atvest mums nepieciešamos ārstus tiem bērniem, kuriem nepieciešams un kuri paši nevar aizbraukt uz Rīgu:

Varam piedāvāt Neirologa, Acu ārsta, Alergologa – Pulmanologa, Endokrinologa, Gastroenterologa, Lora un citu speciālistu konsultācijas. Ar mums kopā strādā vieni no labākajiem bērnu ārstiem. Ja bērnam ir nepieciešama konsultācija pie kāda speciālista Rīgā, tad mēs tieši tos speciālistus varam pievest jums klāt.

Lai varētu vienoties ar Mobilo veselības aprūpes centru par ērtāko vizītes datumu (tas varētu būt oktobris – novembris), lūdzam sazināties ar Mārtiņa Fonda vadītāju Elitu Keišu: t. 29288220

Amatnieku tikšanās centrā „Rūme”

22. septembrī amatniecības centrā „Rūme” notika novada amatnieku tikšanās. Runājām par iespēju tirgot mūsu amatnieku darinājumus Norvēģijā – Jēkabpils novada sadarbības partneru pašvaldībā Averojā.

Amatniecību „Rūmē” pārstāvēja dažādas amatnieku cunftes – floristi, adītāji, audēji, karošu grebēji, keramiķi un ziepnieki. Kopīgi pārrunājām izstrādājumu kvalitātes prasības, adītājas bija atvedušas līdzī arī savu darbu paraugus. Pašlaik var teikt, ka uz Norvēģiju vedīsim tīras vilnas zeķes un cimdus, galdautus un salvetes, koka karotes, dabīgas ziepes, svečturus un podiņus. Lai bagātinātu piedāvājumu, domājam arī par smaržīga vaska svečēm.

Uz nākošo tikšanos „Rūmē” amatniekus aicinās 24. oktobrī, gan tos, kuri bija ieradušies uz šo tikšanās reizi, gan tos, ar kuriem vēl neesam paspējuši satikties.

Pašlaik gaidām no Norvēģu partneriem konkrētāku informāciju par Averojas Ziemassvētku tirdziņa organizatoriskiem jautājumiem. Vēl nav zināms, cik cilvēkiem būs iespējams braukt uz pašu tirgošanos, cik ilgi mūsu pārstāvji varēs uzturēties Norvēģijā, kāda tieši būs tirgošanās vieta un daudzi citi būtiski jautājumi. Ceram, ka līdz nākošajai tikšanās reizei „Rūmē” būsīm saņēmuši atbildes uz šiem jautājumiem no Norvēģijas partneriem.

Esmu pārliecināta – daudz kas vērtīgs ir ne tikai mūsu vecmāmuļu pūralādēs, arī pašlaik Sēlijas novadu amati ir dzīvi, skaisti un unikāli.

Pateicos par atsaucību visiem mūsu amatniekiem un aicinu uz tikšanos 24. oktobrī, „Rūmē”, Zasā.

Daina Sauleviča
a/c „Rūme” koordinatore

Novada jaunajām biedrībām jauni projekti

2011. gada LEADER programmas projektu konkurss Lauku Partnerības „Sēlija” darbības teritorijā izcēlās ar spēcīgu konkurenci starp iesniegtajiem projektiem. Mūsu novadā šī konkursa rezultāti ir iepriecinoši – atbalstu guvuši pieci pašvaldības iesniegtie projekti, šobrīd zināms, ka atbalstu saņēmuši arī divu pieredzējušu nevalstisko organizāciju – Nodibinājuma „Mārtiņa Fonds” un biedrības „Ūdenszīmes” projekti. Taču – patiesu prieku izraisa tas, ka apstiprināto projektu vidū ir tādi, ko iesniegušas nesen izveidojušās biedrības – sporta klubs „Slīterāni” un biedrība „Pūpols”.

Biedrība „Pūpols” ir dibināta tikai 2010. gada 27. decembrī, un tās darbības galvenie mērķi ir vides izglītība un jaunatnes darbs. Dibinātāji – māte un dēls – Līvija un Kaspars Štolnieki ir Rubenes pagasta iedzīvotāji, un līdz šim viņu aktivitātes bijušas saistītas ar zivsaimniecību un tūrismu. Taču, izveidojot biedrību, vairāk uzmanības tiks veltīts darbam ar jaunatni, nodrošinot aktīvo atpūtu, kā arī dažādu vides izglītības pasākumu, pieredzes apmaiņas braucienu organizēšanai. Biedrības pirmais projekts ieviests jau šovasar – izmantojot Latvijas Lauku tīkla finansējumu, noorganizēti divi pieredzes apmaiņas braucieni pa Zemgali.

Taču – nupat apstiprinātais LEADER programmas projekts „Zaļais koks”, Nr. 11-05-LL13-L413203-000005 ir pirmais nopietnais finansējums – tā kopējā summa sastāda Ls 6936, no kuras 10% līdzfinansējuma piešķirusi Jēkabpils novada pašvaldība. Par šo naudu biedrībai iznomātajā saimniecības

Kaspars Štolnieks pie pārbūvējamās ēkas.

Top Slīterānu trase.

telpā tiks veikti rekonstrukcijas darbi, un tā pārtaps par semināru, vides un aktīvās atpūtas telpu. Kā atzīst Līvija Štolniece, projekts prasījis nopietnu darbu, un tik lielam administratīvajam darbam viņi neesot bijuši īsti gatavi, arī par projekta ieviešanas gaitu mās

bažas – tieši lielā dokumentu apjoma dēļ. Tomēr, nedz Līvija, nedz Kaspars neslēpj prieku par piešķirtajiem līdzekļiem, kas ļaus jaunajai biedrībai uzsākt nopietnu, regulāru darbu izraudzītajā virzienā.

Biedrība Sporta klubs „Slīterāni” jau ir ar ilgāku darbības pieredzi – kā stāsta tās vadītājs Andis Bikaunieks, klubs darbojas jau kādus sešus gadus, Dignājas pagastā regulāri rīkojot motosporta pasākumus, kas ieguvuši popularitāti arī ārpus mūsu novada robežām. Juridiski biedrība dibināta 2010. gada 24. aprīlī. Līdz šim visas aktivitātes īstenotas tikai ar pašu dibinātāju un biedru līdzekļiem, kā arī ar brīvprātīgo darbu. LEADER programmas projekts „Moto – velo sporta pieejamības uzlabošana Jēkabpils novadā”, Nr. 11-05-LL13-L413204-000006 ir pirmais ārējais finansējums šai biedrībai. Publiskais projekta finansējums sastāda Ls 5363,64, un 10% no nepieciešamajiem līdzekļiem piešķirs novada pašvaldība. Nauda tiks izmantota gan pamatlīdzekļu iegādēm mototrases uzturēšanai – tiks iegādāti pieci kalnu velosipēdi, ģenerators, sūknis, trimmeris trases uzkopšanai, gan arī trases aprikojuma izveidošanai – starta barjerai, pirmsstarta boksiem, 3 informatīvajiem stendiem. Paši trases izveides darbi tiek veikti par saviem līdzekļiem; lai process kļūtu nopietnāks, pašreiz notiek tehniskā projekta sagatavošanas darbi. Jāatzīmē, ka šīs biedrības mērķa grupa arī pamatā ir jaunieši, un, lai auditorijas loks paplašinātos, „Slīterānos” plānots izveidot gan kalnu velosipēdu, gan BMX trases.

Tuvojas 18. novembris – svētki, kuros tradicionāli godinām sava novada cilvēkus

Arī šogad aicinām izvirzīt apbalvošanai novada svētkos cilvēkus no katra pagasta šādās kategorijās:

Skolotājs – aktīvi strādājošs, skolēnu un kolēģu mīlēts, vai varbūt – ekonomiskās situācijas rezultātā spiests pārtraukt ilgstošu un ražīgu darbu skolā; skolotājs, kura audzēkņi var lepoties ar īpašiem sasniegumiem; varbūt – skolotājs, kura bērniem veltītais laiks un sirds siltums nav izmērāms apmaksātajās darba stundās...

Jaunietis – olimpiāžu un konkursu uzvarētājs, pagasta skolas absolvents, kurš veiksmīgi turpina izglītību, varbūt ieguvus kādu speciālu stipendiju? Skolēns, kurš ir aktīvs skolas un, iespējams, visa pagasta dzīvī; skolēns, kurš, iespējams, par spīti sarežģītiem ģimenes apstākļiem, sekmīgi mācās un piedalās ārpusstundu aktivitātēs. Varbūt – palīdzējis saviem klases un skolas biedriem? Citiem cilvēkiem, dabai?

Aktīvākais pensionārs – pagasta iedzīvotājs pensijas vecumā, kurš šī gada laikā bijis aktīvs sabiedriskajā dzīvē, tiešajā darbā vai arī

sniedzis palīdzību citiem iedzīvotājiem.

Pašvaldības un valsts iestāžu darbinieks – ilgstoši un veiksmīgi strādājoši pagastu pārvalžu, pašvaldības uzņēmumu, medpunktu, pasta nodaļu, aptieku darbinieki, lauku konsultanti, u.c., kuru atbalsts iedzīvotājiem ir bijis un ir ļoti nozīmīgs; darbinieki, kuri ar mīlestību un atdevi veic savus tiešos darba pienākumus, ieklausoties iedzīvotāju vajadzībās. Varbūt – darbinieki, kuri šogad pensionējas vai ir spiesti darbu pārtraukt citu iemeslu dēļ; darbinieki, kuri strādā jau ļoti ilgstoši, un bez kuriem pagasta ikdienas dzīve ir grūti iedomājama.

Sabiedriskais darbinieks – kultūras iestāžu, bibliotēku, sabiedrisko organizāciju darbinieki, mākslinieciskās pašdarbības kolektīvu dalībnieki, vēstures un tradīciju kopēji un popularizētāji, kolekcionāri, aktīvi cilvēki, kuru ieguldījums pagasta dzīvē ir bijis nozīmīgs šai gadā vai visā darba mūžā; varbūt – darbinieki, kas šobrīd jau ir pensijas vecumā un aktīvākais periods ir pagātnē, taču viņu darbība nav guvusi pietiekamu oficiālu atzīnību.

Uzņēmējs – lauksaimnieks vai citas sfē-

ras uzņēmējs, kura darbība ir bijusi nozīmīga pagasta mērogā; cilvēks, kurš devis darbu pagasta iedzīvotājiem un godīgi to atalgojis; cilvēks, kurš palīdzējis tiem, kam klājas grūtāk; varbūt – cilvēks, kurš veiksmīgi atradis risinājumus saimniecības vai uzņēmuma pastāvēšanai un attīstībai šai sarežģītajā laikā...

Jubilārs – gados vecākie iedzīvotāji, pirmās Latvijas brīvvalsts laikabiedri un liecinieki, kuriem šogad ir apaļas jubilejas.

Ģimene – stipras un uzņēmīgas ģimenes, ģimenes, kuras veiksmīgi pārvarējušas grūtības, daudz bērnu ģimenes, audžuģimenes.

Cilvēkus apbalvošanai var ieteikt pašvaldība un tās iestādes, biedrības un nodibinājumi, iniciatīvas grupas, kā arī – jebkurš iedzīvotājs.

Pieteikumus lūdzam iesniegt Jēkabpils novada administrācijā, Jēkabpilī, Rīgas ielā 150 a līdz šā gada 10. oktobrim.

Pieteikumā jānorāda apbalvojamā vārds, uzvārds, adrese, kā arī jāpievieno īss apraksts par šī cilvēka veikumu un sasniegumiem konkrētajā jomā.

Atklāta Aleksandra Grīna piemiņas vieta

14. septembra pēcpusdienā, spītējot stipram vējam un draudošam lietum, pie Kalna pagasta doktorāta notika rakstnieka Aleksandra Grīna piemiņas vietas atklāšana. Vieta ir labiekārtota, uzstādīts piemiņas akmens un stends, kas izveidots kā Pirmā pasaules kara blindāžas fragments, raisot asociācijas ar A. Grīna literāro darbību un dzīves gājumu. Pasākumā klātesošos uzrunāja Jēkabpils novada domes priekšsēdētājs Edvīns Meņķis, par mežu nozīmi miera un radošuma vairošanā stāstīja LVM Ābeļu iecirkņa meistars Edgars Griķis, A. Grīna karavīra gaitas raksturoja ģenerālis Juris Vectirāns. Par rakstnieka, publicista, Latvijas armijas virsnieka A. Grīna dzīves lappusēm stāstīja skolotāja Mārite Pērkoņe, savukārt Kalna pagasta pašdarbnieki

bija sagatavojuši jautru uzvedumu pēc Grīna daiļrades lappusēm. Arī Doktorāta ēkā bija skatāma A. Grīnam veltīta izstāde.

Pasākuma apmeklētāju loks bija plašs – neraugoties uz sliktu laiku, bija ieradusies skolēni teju no visām novada skolām, un atzina, ka pasākums bijis saistošs. Ģenerālis Vectirāns organizēja arī viktorīnu un balvās pasniedza vērtīgas grāmatas.

Grīna piemiņas vieta ir vēl viena sastāvdaļa kompleksā, kas veidojas Kalna pagastā – Doktorāta ēka, rehabilitācijas centrs „Dūjas”, Ērgļu kapsēta. Visiem interesentiem atgādinājums – ideju skices šīs teritorijas kompleksa labiekārtošanai vēl var iesniegt līdz 17. oktobrim! Pilns konkursa apraksts atrodams pašvaldības mājaslapā – www.jekabpilsnovads.lv

Es – tajā dzērvju kāsi,
Kas debesu pļāvās zaro,
Es – tajā rasas lāsē,
Kas asterēs novakaro.
Es – tajā saulespuķē,
Kur vasaras dvēselei mājas,
Ar kritošu lapu smaržu
Jūs atmiņās uzrunāju...

Pieminēsim Mūžībā aizgājušos Jēkabpils novada iedzīvotājus:

Ida Dominiece Zasas pagastā
27.02.1921. – 01.09.2011.

Māris Valpēters Rubenes pagastā
28.01.1965. – 05.09.2011.

Milda Alkšāre Dignājas pagastā
15.01.1913. – 08.09.2011.

Rasma Lazdiņa Rubenes pagastā
22.05.1936. – 09.09.2011.

Jānis Bērziņš Rubenes pagastā
12.01.1938. – 08.09.2011.

Alma Zemnicka Zasas pagastā
01.07.1921. – 09.09.2011.

Jānis Kūliņš Rubenes pagastā
10.06.1940. – 12.09.2011.

Gunārs Vistiņš Ābeļu pagastā
24.12.1935. – 13.09.2011.

Alvīne Krūmiņa Kalna pagastā
29.06.1922. – 17.09.2011.

Maiga Blumbeka Ābeļu pagastā
25.06.1959. – 17.09.2011.

Elga Livija Stūrīte Leimaņu pagastā
16.03.1926. – 25.09.2011.

*Izsakām patiesu līdzjūtību
piederīgajiem!*

Pieredzes apmaiņas brauciens pie Vidzemes zivkopjiem

Zivsaimniecības sadarbības tīkla pasākumu ietvaros š. g. 20. septembrī Latvijas Lauku konsultāciju un izglītības centra (LLKC) Jēkabpils nodaļa organizēja pieredzes apmaiņas braucienu pie Vidzemes zivkopjiem. Braucienā piedalījās 35 Aknīstes, Jēkabpils, Krustpils, Salas, Viesītes novadu saimniecību pārstāvi, kuri jau ierīkojuši dīķus un audzē zivis vai arī plāno to uzsākt. Lai gan rīts bija apmācies un dienā varēja gaidīt lietu, braucēji optimistiski noskaņoti devās ceļā. Brauciena mērķis: gūt praktisku pieredzi zivsaimniecības nozarē praktizējošās saimniecībās. Autobusā Sēlijas Vides aizsardzības asociācijas prezidents Jāzeps Valainis pastāstīja par sabiedriskās organizācijas pasākumiem, sabiedrības ieinteresēšanu zivju resursu atjaunošanā un saglabāšanā, iepazīstināja ar makšķerēšanas noteikumiem.

Nemanot bijām pietuvojušies pirmajai apskates vietai. Madonas novada Liezēres pagasta z.s. „Mežvidi” mūs laipni sagaidīja saimniece Ingrīda Šķēle. Viņa pastāstīja par saimniecības izveidošanas pirmsākumiem.

Ilmārs un Ingrīda Šķēli, kā „Breša” zemnieki uzsākot saimniekošanu, pārņēma sešdesmitajos gados veidotos zivju dīķus. Vispirms vienu, tad nopirka otru, bet tie bija domāti pašu vajadzībām. Dīķi bija stipri bojāti, tos nācās tīrīt, sakārtot. Tad viņi nopirka kroga ēku ar vēl vienu dīķi. Ēkas sakārtošana prasīja pusotra gada darbu, jo viss bija briesmīgi aizlaists. Tad arī radās doma par to izmantošanu komerciāliem nolūkiem. Tagad uz Linkas upītes kaskādē veido septiņi dīķi, kas kopumā aizņem apmēram 60 hektāru. Šogad pie viesu namam tuvākā dīķa ierīkoto peldvietu. Pirmās zivis iegādātas pirms 10 gadiem no Nagļu zivju audzētavas, tagad zivju mazuļus atražo paši un pārdod citiem. Zivju dīķi sadalīti pēc nozīmes: nārsta, makšķerējamie un ataudzējamie. Lielākais dīķis ir ap 10 ha liels, tā renovācijai piesaistīts ES atbalsts. Uz dīķa sastumtas 12 salas, kur ligzdo dažādi putni, arī ziemeļu gulbjī. Tūristiem šeit ir plašas iespējas: makšķerēšana, pie viena no dīķiem ir kempinga mājiņa, ugunsкура vieta, viesu mājā ir kamīntelpa viesībām. Gar dīķiem izveidota dabas taka 5 km garumā, pa kuru ejot, iespējams satikt putnus un dzīvniekus. Visapkārt daba ir neskarta, šeit apmetušies dažādi putni, t.sk. arī melnais stārķis, ir arī lūši, jēnoti un citi dzīvnieki. Saimnieki daudz piedomā par dabas aizsardzību, atstājot neizplautas vietas, kur putniem ligzdot, novāktajos laukos atstāj barību dzīvniekiem.

Saimniece ved apskatīt zivju māju, kura ierīkota uz meliorācijas novadgrāvja.

Tur baseinos tiek uzglabātas pārdodamās zivis un mazuļi. Tā kā visu gadu cauri baseiniem plūst ūdens, tie ziemā neaiz-

salst. Dabisko siltumizolāciju veido nostiprinātās grāvja zemes sienas.

Vēl viena nozare šajā saimniecībā, kas izraisīja braucēju lielu interesi, ir biškopība. Izrādījās, ka starp brauciena dalībniekiem ir daudzi biškopji. Biškopība un zivju audzēšana ir saistītas nozares, jo, ja ir kādas problēmas vienā nozarē, var izlīdzināt ar ieņēmumiem no otras. Interesanti bija uzzināt, ka saimniecībā strādā biškopis no Jēkabpils puses. Z.s. „Mežvidi” dravā ir 270 bišu saimes, saimniece saka, ka iespējams palielināt līdz 300, vairāk gan ne. Tuvākajā apkārtnē nav ne rapšu, ne kādu citu sēkumu, tāpēc medus tiek ievākts tikai no dabā sastopamajiem augiem.

Lieli interesi izraisīja ar izdomu izveidotā bišu māja, kur bišu stropi izvietoti garā ēkā zem jumta, kas biškopim ļauj strādāt jebkuros laika apstākļos. Saimniece izrāda arī šķūni, kas atbilstoši iekārtots inventāra glabāšanai, atsevišķi iekārtota telpa medus sviešanai un fasēšanai. Šajā saimniecībā raksturīgi tas, ka visur redzama saimnieku izdoma, daudzas lietas izgatavojot savām rokām.

Nākošā vieta mūsu brauciena programā – Vecpiebalga.

Pie ūdensrožu dīķa mūs sagaida Vecpiebalgas novada lauku attīstības speciāliste Benita Zvejniece. Viņa iepazīstina ar Vecpiebalgas novada sabiedrisko un saimniecisko darbību, realizētajiem projektiem. Novada speciāliste gan saka, ka, lai iepazītu Vecpiebalgu, vajadzīga visa diena, taču arī neilgā laikā uzzinām pietiekoši daudz. Novads ir bagāts ar ezeriem, lielākie: Alaukstis, Inesis, Tauns, Briņģu u.c. Novada pašvaldība ir realizējusi Zivju fonda finansētu projektu „Zivju resursu saglabāšana un pavairošana Vecpiebalgas novada ezeros”, kad ezeros tika ielaisti zandartu un līdaku mazuļi. Novadā tiek domāts par vērtīgo zivju populāciju saglabāšanu un arī par tūristu un makšķernieku piesaisti.

No Vecpiebalgas dodamies Cēsu virzienā, līdz nonākam pašā Vidzemes vidū – Priekulju novada Veselavas pagasta z.s. „Brīvnīki”.

Pie saimniecības robežzīmes – akmens mūs sagaida saimnieks Andris Actiņš. Par akmeņiem viņam īpašs stāsts. Vispirms saimnieks aizved pie savas idejas īstenojuma – Zemnieku spēka akmens. Kalnā, enerģētiski spēcīgā vietā uzlikta pieņemšanas zīme latviešu zemnieku drosmei un izlēmībai nozīmīgos vēstures brīžos.

Akmeņi iecirstie gadskaitļi liecina par zemnieku protesta izpausmēm 1841. un 1997. gadā. Uzraksts „Latvju zemē stipri esam” raksturo arī pašu saimnieku. 1990. gadā viņš pārcēlās no Rīgas, lai uz vectēva zemes sāktu saimniekot. Tagad saimniecības īpašnieki Dzintra un Andris Actiņi apsaimnieko 270 ha lauksaimniecībā izman-

tojamās zemes, tiek turēti gaļas liellopi, aitas, bites un apsaimniekoti dīķi. No 2000. g. „Brīvnīkos” saimnieko ar bioloģiskām lauksaimniecības metodēm, arī dīķsaimniecībā, kas likās diezgan neparasti. Saimniecības teritorijā atrodas Vidzemes augstienē, 15 zivju dīķi izvietoti starp daudziem pakalniem kaskādē ar krituma starpību 14 m. Dīķi ir gan ainaviski, gan saimnieciski, tajos aug karūsas, karpas, līņi, līdakas, mazākajā dīķī arī foreles, stores.

Kopā ar saimnieku dodamies apkārt dīķiem pa jaunizveidoto dabas taku. Dīķa ierīkošanai, hidrotehniskajām būvēm, t.sk. izveidei piesaistīts ES finansējums. Taka būs apgaismota, lai pa to varētu doties gan makšķernieki un tūristi, gan ziemā slēpotāji un arī orientēšanās sacensību dalībnieki. Pie dīķiem uzstādītas videonovērošanas kameras un kustību detektori. Dīķos atstātas salas, kur ligzdot putniem, ir pat speciāli izveidotas „mājas” pīlēm. Dīķu veidošanā izmantotas interesantas idejas, ko brauciena dalībnieki varēja apskatīt un, iztaujājot saimnieku, uzzināt visus sīkumus. A. Actiņš neslēpj sarūgtinājumu par to, ka ļoti daudz laika jāpāterē dokumentu, atskaišu sagatavošanai un dažādu līmeņu pārbaužu gaidīšanai. Taču viņš ir enerģijas, optimisma pilns un stāsta par to, kas vēl darāms. „Bagāts ir nevis tas, kam daudz pieder, bet gan tas, kam pietiek ar to, kas ir”, saka A. Actiņš un viņš jūtas bagāts savā senču zemē, dalot savas bagātās idejas arī citiem.

Mājupceļā, baudot rudenīgi skaistās Vidzemes ainavas, braucēji pārdomāja redzēto un dzirdēto.

Svarīgākās atziņas:

- gūta vērtīga pieredze, kā, taupot līdzekļus, ierīkot dīķus un zivju māju, izmantojot un pielāgojot esošās reljefa īpatnības;
- ekonomiski izdevīgi, rokot dīķus, atstāt neizraktu zemi – salas, kas ir piemēroti gan zivīm, gan no vides aizsardzības viedokļa;
- lai nodrošinātu ekonomisko stabilitāti, lietderīgi zivsaimniecību papildināt ar tūrismu (makšķerēšana, ugunsкура un atpūtas vieta, viesu māja, dabas taka) vai citām nozarēm, piemēram, biškopību;
- **Spilgtākie iespaidi:**
- sakopta vide, labai draudzīga saimniekošana, iespēja arī akvakultūrā strādāt ar bioloģiskām metodēm;
- zivju ražošanas pilns cikls z.s. „Mežvidi” – no mazuļu ataudzēšanas līdz makšķerēšanai un gatavai produkcijai;
- ES standartiem atbilstošas hidrotehniskās būves z.s. „Brīvnīki”.

Anita Putka,

LLKC Jēkabpils nodaļas lauku attīstības speciāliste

Kultūras pasākumi oktobrī

Ābeļu pagasts

01.10. – 31.10 tautas namā Līvānu baznīcas draudzes ērgelnieces Ievas Valaines fotoizstāde „Zemes un debesu sfēriskos spoguļos”

07.10. plkst. 17.00 tautas namā pašdarbības kolektīvu sezonas atklāšanas pasākums „Rudenīgās skaņas”. Atpūtas vakars kopā ar duetu „Sandra”

09.11. Ābeļu pagastā Lāčplēša dienas skrējieni

Dignājas pagasts

08.10. plkst. 16.00 pamatskolas zālē dueta „Sandra” koncerts „Laika rats”

11.11. plkst. 16.00 no pamatskolas lāpu gājiens uz Dignājas kapiem. Mītiņš, vēltīts Lāčplēša dienai.

Dunavas pagasts

22.10. plkst. 15.00 Dunavas skolā – tradīciju zālē Santas Kasparsones koncerts „Mana mazā mīlestība”

Kalna pagasts

08.10. plkst. 12.00 Kalna pagasta doktorātā dueta „Sandra” koncerts

21.10. plkst. 20.00 doktorātā pašdarbnieku vakars

Leimaņu pagasts

23.10. plkst. 11.00 tautas namā Danskovīte „Ontons izklajdej” Baltinavas dramatiskais kolektīvs „Palādas”

Rubeņu pagasts

18.10. plkst. 15.00 Rubenes pagasta zālē A. Skujiņas dzejas izrāde „Labvakar, es esmu Austrā”. Zsas kultūras nama pašdarbnieki

18.10. plkst. 13.00 kultūras namā interešu kopas „Gardēdis” tematisks pasākums „Mani rudens salāti”

21.10. kultūras namā LP Sēlija LEADER projektu pieredzes apmaiņas pasākums.

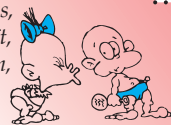
28.10. plkst. 22.00 kultūras namā „Rudens balle”

Zsas pagasts

05.10. plkst. 15.00 kultūras namā A. Skujiņas dzejas izrāde „Labvakar, es esmu Austrā”

15.10. plkst. 19.00 kultūras namā Jēkabpils novada stipro ģimeņu pasākums „Dzīves gredzenus izdzīvojot”

*Darot gaišas mūsu dienas,
Visu saviem smaidiem vīt,
Augot lielākam, bez ēnām,
Lai tavš ceļš ir, mazulīt!*

Jēkabpils novada Dzimsarakstu nodaļā
septembrī reģistrētas 2 dzimšanas:

**Katrīna Zsas pagastā un
Olivers Kalna pagastā.**

*Sveicam vecākus un novēlam
pacietību, izturību un veselību,
bērniņus audzinot!*

Aicinām pieteikties uz optometrista vizīti!

26. oktobrī speciāli organizēta optikas salona „Metropole” profesionāļu komanda piedāvā iespēju apmeklēt optometristu un veikt pilnu redzes pārbaudi Zsā, **Zsas doktorātā**. Vizītes laikā ikvienam būs iespēja konsultēties ar optometristu par sev interesējošiem jautājumiem, kā arī nepieciešamības gadījumā izvēlēties un pasūtīt redzi koriģējošas brilles par īpašām cenām.

**Aicinām pieteikties uz optometrista
vizīti līdz 25. oktobrim,
zvanot: 65320083!**

IZSTĀDES

• Zsas kultūras nama izstāžu zālē – Jēkabpils Mākslas skolas pedagogu darbu izstāde

• Kalna pagasta **DOKTORĀTĀ** apskatāma A. Grīnam veltīta izstāde

• Tadenavas muzeja izstāžu telpā dekupāžas darbu izstāde. Aplūkojami Rubēņu un Kaldabruņas mammu un viņu bērnu dekupāžas tehnikā veidotie darbi, kuri tapuši biedrības „Ūdenszīmes” projektu radošo lietu mācībās šovasar

• No 10.11. līdz 20.11. Dignājas pamatskolā novadpētniecības darbu izstāde „Līvānu un Biržu kauju takās”

28.10. plkst. 22.00 kultūras nama mazajā zālē **DISKOTĒKA**

29.10. plkst. 13.00 kultūras namā Dzin-tars Čiča un Kaspars Antess koncertā „ATKAL KOPĀ”. Notiek bilešu iepriekšpārdošana kultūras namā vai biļetes pieteikt pa telef. 20371520

24.10. plkst. 10.00 a/c „Rūme” amatnieku tikšanās – sadarbība ar Norvēģu kolēģiem

2011. gada 15. oktobrī plkst. 19.00 Zsas kultūras namā notiks
**Jēkabpils novada Stipro ģimeņu
godināšanas pasākums**

„Dzīves gadu gredzenus izdzīvojot...”

Programmā:

- ♦ novada Stipro ģimeņu godināšana, sveikšana
- ♦ koncerts kopā ar Jēkabpils novada kultūras namu amatierkolektīviem
- ♦ grozinballe kopā ar grupu „Leivēri” no Madonas

Lūdzam pieteikties pie sava pagasta kultūras nama vadītāja līdz 07.10.2011.

4. novembrī plkst. 20.00

Jēkabpils novada Rubenes kultūras namā tiek rīkota

1. Jēkabpils novada zemnieku balle „Krāsainais rudens”

Programmā:

- Koncerts – piedalās Jelgavas Tirkīza zilā zemes kora vokālā grupa
- Balle pie galdiņiem – dzīvā mūzika

Loterija, dažādi pārsteigumi, kopīga lustēšanās ar dziesmām un dančiem

Aicinām pieteikties ballei novada lauksaimniekus un uzņēmējus pagastu pārvaldēs līdz 28. oktobrim.

Dalības maksa 5,- Ls
Sīkāka informācija pagastu pārvaldēs

**Zsas vēlēšanu iecirknī atstāts
brilles un šalle,
prasīt pagasta pārvaldē.**

Izdod Jēkabpils novada dome

Reģ. Nr. 90009116789

Tel. 65220738

Iznāk reizi mēnesī.

Informāciju apkopoja **Ieva Jātniece**

Tel. 26167960

e-pasts: ieva.jatniece@gmail.com

Iespiests SIA „Erante”

Tel. 64860983, 65230116

Par rakstu saturu un faktu precizitāti atbild rakstu autori.

Tirāža 1400 eks.